

Азъ пиша, убеждавамъ се, обсъждамъ всички положения, докато очитѣ ми хвърлятъ погледъ върху бележката на непознатия, въ паметъта ми възникне спомена за необяснимитѣ състояния, въ които изпадахъ после убийството на Светослава, и изеднажъ у менъ се събужда страха, че това за-тишиє . . . Не. Не. Азъ изкуствено си създавамъ страхове.

Отъ шестъ дни съ менъ не се е случило нищо особено и азъ вѣрвамъ, че тѣй ще преминатъ и другитѣ дни. Изгубихъ само Рабъ. Той ме водѣше. Кжде ще отида сега самъ? Така препълнено е сърцето ми съ болка и безволие.

21. Декемврий.

Издателтът намира, че нѣмамъ причини да откажа на предложението му. Днесъ той бѣше при менъ. Дадохъ му да разбере, че не бихъ ималъ нищо противъ едно второ издание.

Тѣкмо въ тоя мигъ нѣкой потропа на вратата. Единъ посетителъ! Не чакахъ никого.

— Влѣзъ!

Отвѣнъ се чуха глѣхнещи стѣпки. Изтичахъ къмъ вратата и я отворихъ. Презъ коридора минаваше човѣкъ. Той изчезна задъ вратата на последната стая.

По-късно хазяйката ми каза, че това е новия ѝ квартирантъ. Единъ любезенъ съседъ съ навикъ да тропя по чуждитѣ врати!